

Р Е Ш Е Н И Е

№ 91

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

гр. Перник, 21 март 2013 г.

Административен съд – Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на тринадесети март, две хиляди и тринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ
ЧЛЕНОВЕ: СТЕФАН СТАНЧЕВ
ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

при секретаря Т.М. и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура – Перник, прокурор Антова, като разгледа докладваното от съдия Георгиев КНАХД №46 по описа на съда за 2013 година, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на гл. XII от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Д.Л.Г. против решение №1037 от 13.12.2012 г. на Районен съд – Перник, I нак. състав постановено по НАХД №993 по описа на съда за 2012 г.

С атакуваното решение е потвърдено НП 1842/11.05.2012 г. на Началник сектор „Пътна полиция“ (ПП) при ОД на МВР – Перник издадено срещу Д.Л.Г. за нарушение по чл. 21, ал. 2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), за което на основание чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП е определено да бъде наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 (двеста) лв.

Жалбоподателят твърди, че атакуваното решение е неправилно и незаконосъобразно. Оспорва изводите на районния съд, потвърдил незаконосъобразно според Г. НП, с което правото му на защита било съществено ограничено. Пледира за отмяна на атакувания съдебен акт и произнасяне по съществото на спора чрез отмяна на процесното НП. Пред касационния съд жалбоподателят не се явява. Представлява се от адв. Стоянов, който от негово име заявява, че поддържа жалбата.

Ответникът по спора ОД на МВР – Перник, сектор „ПП“ не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Представителят на Окръжна прокуратура – Перник дава заключение за неоснователност на касационната жалба и предлага решението на първоинстанционния съд да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок и от надлежна страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното разглеждане. Пред

касационната инстанция не са представени писмени доказателства в подкрепа или срещу сочените основания за обжалване.

Административен съд – Перник разгледа жалбата по реда на чл. 208 и сл. от АПК, взе предвид доводите и становищата на страните и след извършена и служебна проверка за валидност, допустимост и съответствие с материалния закон на атакувания съдебен акт приема, въз основа на фактическите заключения на първата съдебна инстанция следното:

За да постанови обжалваното решение Районен съд – Перник, на основание събраните и представени пред него писмени и гласни доказателства е приел за установено от фактическа страна, че на 01.05.2012 г. в гр. Перник настоящият ответник – водач на МПС по време на управление на лек автомобил е засечен с техническо средство Радар TR4 с инв.№334 да се движи със скорост от 95 км/ч., при въведена със пътен знак B26 забрана за движение със скорост надвишаваща 60 км/ч. Нарушението било установено от мл. автоконтрольор, служител в сектор „ПП“ при ОД на МВР – Перник, съставен бил акт, въз основа на който е издадено процесното НП.

При така установеното от фактическа страна Районен съд – Перник по повод извършената служебна проверка за законосъобразност е приел производството по налагане на административно наказание за протекло без съществени процесуални нарушения, обективизирано в акт и НП, съставени и издадени от компетентни органи, при спазване изискванията за съдържание, заложили съответно в чл. 42 и чл. 57, ал. 1 на ЗАНН.

Разгледал съществото на спора решаващият състав на първата съдебна инстанция въз основа на установеното от фактическа страна и на база съвкупността от доказателства е приел, че Д.Г. е осъществил от обективна и субективна страна, вмененото му нарушение на ЗДвП.

Относно вида и размера на определеното да бъде наложено административно наказание районният съд е определил същото за правилно и справедливо определено, в законово предвидения вид и в абсолютния размер, указан в относимата санкционна норма на ЗДвП.

Административен съд – Перник намира решението на първата съдебна инстанция да потвърди процесното НП за правилно и в този смисъл жалбата за неоснователна. При фактите, така както същите са установени от първата съдебна инстанция касационният съд приема следното:

На първо място в резултат на извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН настоящия касационен състав установи, че решението на районния съд е валидно и допустимо, като постановено по отношение на акт, подлежащ съдебен контрол, с произнасяне от компетентен съд, в законен състав и в рамките на дадените му от закона правомощия, след надлежно сезиране от страна с активна процесуална легитимация.

И относно приложимия материален закон, както въз основа на служебно дължащата се проверка, така и по повод твърденията на жалбоподателя касационният съд намира решението на първата

съдебна инстанция за законосъобразно. Нормата на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, която за пълнота на решението следва да се отбележи, че е във вр. с ал. 1 на с. чл., забранява на водачите на пътни превозни средства при избиране скоростта на движение да превишават стойност, указана със забранителен знак В26, в случая 60 км/ч. Основателно жалбоподателят отбелязва пропусква при вписване на нарушената законова разпоредба, но същият не е така съществен, че да послужи като самостоятелно основание за отмяна на процесното НП.

Не се приема тезата на жалбоподателя за недоказаност на вмененото му нарушение поради липса на вписване на обстоятелствата по извършване на процесното деяние, както и липса на доказателства относно точното местоположение на знак В26 и съответното спрямо него положение на проверяващите лица. Какво в акта, така и в НП е вписано, че нарушението е регистрирано на път първи клас с №6, км 86 в гр. Перник срещу спирка „Метал“ с посока на движение Перник – София – това опровергава твърдението на жалбоподателя за липса на такива данни. Наличието на пътен знак В26 преди мястото на нарушението безспорно е потвърдено от представеното пред първа съдебна инстанция писмо от ОД на МВР – Перник, сектор „ПП“, удостоверило, че п.з. В26 към момента на извършване и установяване на нарушението е позициониран на път I-6, в посока Кюстендил – София, на км 84+330 (разклон за фирма „Стомана“), който разклон се намира преди мястото на процесното нарушение. Споделя се преценката на първата съдебна инстанция, че липсва предпоставка, преустановяваща действието на знака. По смисъла на чл. 50, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗДвП „забраните, въведени с пътни знаци В20, В24, В25, В26, В27, В28 и В30, важат до следващото кръстовище или до знак, който ги отменя, или на разстояние, указано с допълнителна табела Т2.“ Следователно, считано от км 84+330, където е поставен пътен знак В26, указващ ограничение на скоростта 60 км/ч, (вкл. на км 86), до друг знак, който го отменя, до следващото кръстовище или на разстояние, указано с допълнителна табела Т2 водачите при управление на ППС не могат да превишават скорост по-висока от 60 км/ч. За съставомерността на деянието е без значение и възражението на нарушителя, че не е видял пътния знак, освен ако същият не е липсвал, каквото по делото не се установи.

Съдът не приема за основателно и следващото съдържащо се в жалбата оплакване във връзка с използваното за установяване на нарушението техническо средство, липса на описание в акта и НП относно спазване на методическите указания за работа със същото и при какви условия е използван скоростомерът. Събраните писмени и гласни доказателства безспорно удостоверяват, че контролните органи са установили нарушението посредством използване на Трафик Радар ТР4 с инв. №334. Същият е средство за измерване скоростта на движение на ППС от одобрен тип, преминало последваща и ежегодна проверка за техническа пригодност. От всичко това се следва, че нарушението е установено с признато и позволено от закона, технически изправно средство за измерване на скорост на движение на ППС.

Тук се споделят и мотивите на първата съдебна инстанция относно възможностите на техническото средство и съответствието му с изискванията на закона във връзка с данните, които същото следва да може да регистрира, за да бъде неговата разпечатка годно веществено доказателствено средство в административнонаказателния процес в смисъла на чл. 189, ал. 15 от ЗДвП, които мотиви не е необходимо да бъдат повтаряни и в настоящото решение.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя допуснато за съществено процесуално нарушение във воденото срещу него административнонаказателно производство поради вписан по различен начин адрес на нарушителя в акта и НП. Освен, че не откри съществеността на разликите в изписването на адреса, съдът не споделя тезата, че точността на адреса индивидуализира нарушителя.

Предвид горните изводи решението на първата съдебна инстанция да потвърди процесното НП, като правилно, законосъобразно, валидно и допустимо ще бъде оставено в сила, а касационната жалба ще бъде отхвърлена поради неоснователност.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК Административен съд – Перник

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №1037 от 13.12.2012 г. на Районен съд – Перник, I нак. състав постановено по НАХД №993 по описа на съда за 2012 г., с е което потвърдено НП 1842/11.05.2012 г. на Началник сектор „Пътна полиция“ (ПП) при ОД на МВР – Перник издадено срещу Д.Л.Г. за нарушение по чл. 21, ал. 2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), за което на основание чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП е определено да бъде наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 (двеста) лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.